

Jaska Filppula

Koskenkorva, 1985

QUADROPHENIA HERÄTTI meidät. Kohtaus jossa Phil Daniels ajaa Stingin skootterin alas Brightonin kalkkikivikallioilta oli parasta kissanruokaa miesmuistiin. Sovittiin että hautajaisissa soi ”Love Rain on Me”, meidän molempien hautajaisissa, eikä siihen menisi pitkä aika.

Viinatehtaalle nousi kolme harmaata rehusiiloa, jotka peittivät taivaanrannan ja tekivät meistä vihaisia. Aiottiin maalata siiloihin The Who muttei löydetty siihen hätään tarpeeksi pitkiä tikapuita ja kylän ämmät olisivat kuitenkin luulleet meidän tarkoittavan Maailman terveysjärjestöä, kohauttaneet marjasankojen ruvettamia olkapäitään ja sanoneet onpas erikoosta. Päätettiin perustaa bändi, että päästäisiin pois täältä. Kaitsu tilasi postimyyntistä rummut, minä ostin serkun tekemän lankkubasson. Soitinvalinnat olivat selkeitä. Kaitsu halusi ajaa limusiinilla uima-altaaseen niin kuin Keith Moon, minä olin Sting ja istun takapenkillä. Musa tilattiin postimyyntistä, ei muuta voinut. Radio valitsi vuoden pop-artistiksi Petri Petterssonin ja teki sataosaisen kuunnelmasarjan Beatlesista. Vähän tuli mitään mikä olisi rämpyttänyt meissä oikeaa kieltä, liikaa tuli Thin Lizzya. Kunnan levykauppoja ollut missään. Mononen Seinäjoella yritti ja siihen loppui, kun kauppias alkoi pitää oven edessä afgaaninvintikoiraa. *Soundista* luettujen levyarvostelujen, joiden kirjoittajilla tiedettiin olevan enemmän rintanappeja kuin partaa, perusteella tilattiin Bauhausin, Echo & The Bunnymenin ja U2:n levyt, aika hyvä läjä kotiin kannettuna, itse kannettiin, hienoja riffejä pitkien öiden mataliin hetkiin. Roskiin meni maiharit, Police ja Who, ja koko kylä sai postilenkillä kuulla miltä kuulostaa *In the Flatfield*.

Telefunkenista soitin, söi pattereita kuin hevonen ja vei jonkin verran postilaukusta tilaa, mahtui kuin naitti ja tunki ja karsi joukkoristisiteitä tuonnemmaksi.

U2 oli tulossa Provinssi-rokkiin. Kuljettiin linkkari- asemalta yhdessä Oulusta tulleiden rokkityyppien kanssa, jotka Peräseinäjoelle vievän tienviitan nähdessään lakosivat, niitten mielestä ei mitään hausempaa ollutkaan. Ei koskettu oululaisten viinaan, koska piti olla aamulla selvänä töissä ja festivaali jännitti, ne pitivät meitä nipoina. Törnävänsaarella tarkkailtiin kädet kädet taskussa New Orderia, joitten *Movement*-albumi oli jäänyt vähän hämäräksi mutta yhtye oli kuitenkin ex- Joy Division, joten keikka oli tärkeä. Tanssittiin liikkumatta. Osattiin jättää valelopetusten kohdalla taputukset väliin, kaikki muut kyllä taputti. Vitutti vähän kun U2 oli peruuttanut tulonsa. Illalla tapasin lahtelaisen tytön, joka oli taiteilija vaikka olikin sen kesän jäätelönmyyjänä, mutta minun oli jätettävä hänet, valtio kutsui. Niin paljon en ole ikinä pussaillut kuin meidän erotessa.

Meidän kylään tuli viisi *Soundia*, joista aina yksi tapasi jäädä pariaksi päiväksi matkan varrelle. Että sitä saa mitä tilaa ja meiltä vielä valmiiksi luettuna. Luin vain ar-

vostelut ja kauppalistat. Käänsin sivut viivoittimella niin ei jäänyt sormenjalkia, ei sillä että olisin pelännyt kiinnijäämistä, *Soundin* lukijat olivat peräkamarinpoikia, radioamatöörejä ja filatelisteja toisin kuin *V-8 Magazinen* tilaajat, joitten kanssa sai pitää varansa ettei herää aamulla pakoputki kaulan ympärillä ja peräprutkussa uudet kuutiotilavuudet.

Me opimme kantapään kautta, että postimyyntistä tilatut paketit oli aina parempi avata ennen kuin lunastaa. Paitapussit ratkottiin huolellisesti teipeistä, kokeiltiin ja soviteltiin ja teipattiin uudestaan, jollei malli miellyttänyt. Palautusleima päähän ja takaisin postiautoon. Levypaketin tarkistaminen oli vaikeampaa, siihen tarvittiin läpivalaisuvalo, vaaka ja työntömitta sekä tietty näkemys musiikkikauppiaan aiemmista toimista. Jos paketin sisältö havaittiin köykäiseksi, niin kuin usein Tampereelta saapuneet lähetysten kohdalla tapahtui, ei riittänyt että paketti lähti frisbeenä postiautoon, siitä meni vahingossa läpi myös mattopuukko. Että saatana, jos me kerran ollaan valmiita ostamaan isolla rahalla mahdollisimman paljon levyjä kerralla, niin silloin ei lähetetä vajaita paketteja edes sillä perusteella että hyllyt on tyhjinä. Sillä meitä ei oltu luotu maksamaan postimaksuja turhan päiten. Että sitä saa mitä tilaa paitsi tamperelaisilta. Joten me vaihdoimme tavarantoimittajaa. Helsingkiläisiin kauppiaisiin siirtymällä musiikkimaku avartui kerralla aina Australiaan asti ja löysin Birthday Partyn varttia ennen kuin se hajosi. Joy Divisionin kohdalla ei mennyt niinkään likeltä, olin ainakin toista vuotta myöhässä. Silti hesalaistenkin musatyyppien kanssa, koska ne nyt olivat hesalaisia ja musatyyppijä, kohdalla kannatti pitää varansa ja laittaa paketit vaa'alle ennen lunastusta, viullellä vähän ja tehdä sitten puhelimitse selväksi ettei meille ryytyillä *señor*, että jos tullaankin maalta, meillä on silti millä mällätä, haluatteko *te* mällätä meidän kanssa. Posti maksoi puhelut niin kuin se oli sitä ennen maksanut postimerkitkin, tavallaan, enemmän me kiskoimme liimapintaa valtion työläisen selkänahasta ja viime kädessä rokotimme tietenkin meitä kaikkia veronmaksajia korvaamalla tilauskuponkiin vaaditun postimerkin pahvinpalalla. Siihen pahviin iskettiin jokaista filatelista tyydyttävä neljännesleima ja pahvi lensi roskiin, kuponkiin jäi kolmeneljännesleima. Kollegat etelässä ja muualla Suomessa luulivat postimerkin tippuneen matkan varrella, liimauksen pettäneen tai punkkareilta oli loppunut sylki. Konstin opetti meille velkakierteeseen ajautunut elatusapuvollinen pitkänmatkankantaja, joka ratkoi ristikoita elääkseen ja oli joskus voittanutkin jonkun markan. Silkkää tuloa, kun oikein ajatteli, jos kerran vastauksetkin lähtivät ilmaiseksi matkaan. Ristikkoaijja, ja kaltereiden taa se olisi kuulunutkin, opetti meille myös uudet kantopiirit. Maksoin viikon ajan sen kakstahti Warren bensat ja joka aamuksen krapulakaljan, jonka pai-

kallinen kyläkauppa oli tottunut sille aamutuimaan tarjoamaan ja viikonloppuna lainasin vielä viisisataa markkaa lisää, koska minun tuli kustantaa sen au-lasten koulutie. Vahinko ei tule kello kaulassa paitsi postimiehen vahinko ja jumalauta vielä kaksi kerralla samasta luukusta. Eräänä päivänä kun aloin peräämään royaltejani minulle alettiin puhua oppirahoista, eikä vain ristikontekijä alkanut vaan koko iäkäs postiremmi. Olisin voinut sanoa pari valittua sanaa silloin, jollei olisi ollut tilaus vetämässä. Nyt vain katsoin niitä kaikkia yhtä hyytävästi kuin Shellin letkuheikki mulkoili meidän pankkivirkailijaa selittäessään ettei sen tilaamia moottorilehtiä ollut vielääkään näkynyt vaikka Koskishallin hyllystä ne oli jo aikoja sitten myyty loppuun. Ei vaan, me huudettiin, voi ei, oi ei. Hei nisupussi, MC Nisupussi. Vala ittes kromiin. Kokeiles avata väliovi, Kaitsu ehdotti, niin se kuulee paremmin.

Elokuussa lähdettiin Turkuun, U2:n piti olla tällä kertaa siellä. Kaitsu oli tilannut meille tukkasuihkeet, itselleen valkoista ja tähän päähän mustaa, suihkeen oli määrä lähteä kertapesulla, niin ei äitteen käy kimppuun. Meillä oli itse tehty T-paidat, minulla Fiatin myrkyvihreällä vedetyt New Orderin roomalaiset kirjaimet ja Kaitsulla U2:n levyn sisäpussissa olevat neljä profilia. Ei mennyt kuin kesä ja kaikkien päällä näki samanlaisia sisäpussia. Me keksittiin ne. Oltiin muutenkin eturintamaa. Kaitsu valkoisissa lökäreissä ja blondissa tötterötukassa, minä mustahuuliversio mustissa. Tiedettiin musiikista kaikki muttei tarvinnut jauhaa siitä koko aikaa.

Etikettti, viinakaupan henkilöstölehti, oli laskenut mistä viinasta tulee halvimmalla känniin ja helmeilevän omenaviinin jälkeen kakkoseksi selviytyi Koffin portteri. Meillä oli ompun lisäksi matkassa kuusi pottua mustaa lutaa mieheen, kuusi käsilämmintä puurosatsia, joista yksikään ei ansainnut tulla juoduksi ja jokainen vedettiin ennen kuin Varsinais-Suomi vielä edes häämötti junanikkunasta. Oksennettiin enimmäkseen Turun torille ja oltiin taas vesiselviä, torin laidalla olevasta apteekista ei suostuttu myymään meille hotapulveria vaikka vatta oli kipiä. Kaitsu laita se pullo pois. Päästiin Ruissaloon. Käytiin uimassa ja pyyhittiin tukkasuihkeet hartioilta. Hankittiin kokovartalopuudutus ja alkava rusketus. Aurinko paistoi ja Au Pairs soitti. Kaitsu sai hyvän idean. Kiivetään lavalle. Hyvä idea, saattoi se olla minunkin,

sybioosi alkoi olla sitä luokkaa, ettei sitä enää siinä soisissa erottanut. Kaitsu punttasi ja minä kiipesin. Ehdin tuntea laulusolistin varpaankynnet ihollani ennen kuin järjestysmiehiä repi Kaitsun altani ja putosin. Lyhyt elämä vilisti silmiäni ohi, tuttipullo, mehupullo, lonkeropakki. Tömähdin hiekkaan, sattui häntäluuhun niin maan vitusti. Heitin Kaitsua repineen järjestysmiehen päälle kourallisen hiekkaa ja se häipyi saman tien paikalta. Seuraavaksi roikuin poliisin raiveleissa. Se yritti tehdä minusta muusia ja kun ei saanut otetta, sen kaverit tekivät. Ne raahasivat minut festivaalialueen löytötavaratarikkaan, missä kukaan ei näe, seisovat selän päällä ja hieroivat pampppua poskeen. Jäi U2 näkemättä. Ei se mitään kun on turkulainen Clockwork Orange alla. Vietin yön putkassa, jossa ei lisäksi ollut muita kuin nahkatakkinen hevituksa, jolta myös oli jäänyt oma suosikki näkemättä. Sen suosikin nimi, Ironcross, luki isolla goottifraktuuralla sen rinnassa ja se kehua retosteli miten se ja sen kaverit, jotka myös oli postissa töissä, lähettivät Ruissalon järjestäjille säkällisen kortteja, joissa ne olivat vaatineet päälavalle maailman parasta bändiä, siis tätä Ironcrossia. Viidensadan kortin jälkeen oli kuulemma enää vaikea keksiä uutta käsialaa. Esittelin sille New Order -paitani, josta virkavalta oli hieronut enimmäkseen maalit Ruissalon rantaan. Meidän molempien paidat oli vedetty samalla tyylillä, natsityylillä, joillekin New Order toi natsit mieleen. Ironcross ei tuonut yhtään. Oltiin samaa mieltä siitä, ettei kirjaimilla ollut merkitystä vaan musalla, sillä ainoastaan. Oli vähän vaikea sanoa se, kun leukaa särki ja hamma heilui. Pääsin aamulla pois. Pohjanmaan junassa tapasin muitakin rokkityyppejä, Geishan tytötkin jotka tulivat Ilmajoelta. Tai nyt ne olivat menossa sinne. Kohta ne menisivät levyttämään. Joskus oltiin kylillä moikkailutkin, nyt ne eivät olleet tuntevinaan. Vessassa katsoin peiliin ja ymmärsin mikseivät. Olin muuttunut tunnistamattomaksi. [...]

(Lue tarinan jatko Filosofia.fi-portaalissa, jossa niin & näin -pop-teema kasvaa: www.filosofia.fi/pop)

Filppula on julkaissut romaanit Chicago, 1959 (2002), Virginia City, 1965 (2005) ja Kauniita ilmoja, Bel Air, 1967 (2006).

popavainkokemuksia

1 Paul Anka, Linnanmäki, Helsinki 1959 (http://yle.fi/elavaarkisto/?s=s&g=8&tag=95&t=2&a=574)	5 Jimi Hendrix, Kulttuuritalo, Helsinki 1967 (http://fi.netlog.com/go/expllore/videos/videoid=45266)	9 Ramones, Helsinki & Tampere 1977 (http://www.ramopunk.com/R/77/ramokontra.htm)
2 <i>Rock Around the Clock</i> -leffan ensi-ilta 1956 (http://hanhensulka.blogspot.com/2006/06/rock-around-clock-tunnista-tuntiin.html)	6 Bukka White, Kulttuuritalo, Helsinki 1967 (http://www.bluesnews.fi/mita-missamilloin.htm)	10 Stray Cats, Messuhalli, Helsinki 1980 (http://www.helsinginjaahalli.fi/index.php?option=com_events&task=view_detail&tagid=25&year=2008&month=08&day=27&Itemid=3)
3 Rolling Stones, Yyteri 1965 (http://yle.fi/elavaarkisto/?s=s&g=8&tag=99&t=470&a=147)	7 Led Zeppelin, Kulttuuritalo, Helsinki 1970 (http://www.ledzeppelin.com/venue/kulttuuritalo)	11 Metallica, Tarvasjoki 1984 (http://peanpop.juryn1974)
4 The Who, Jäähalli, Helsinki 1967	8 Hurriganes "Get On" voittoa Euro-	

lista 8